

Wel kunnen lopen, maar sporten in een rolstoel

◀ Roy Kusters op de tennisbaan.

FOTO ROLF HENSEL

Twee versleten knieën

weerhouden Roy Kusters uit Baak er niet meer van om te sporten. Ook al kan hij wel lopen, tennissen doet hij in een rolstoel.

Kay Scholten

Baak

In zijn hoofd was Roy Kusters er een jaar zoet mee. Moest hij, iemand die kan lopen, nou daadwerkelijk in een rolstoel gaan zitten voor een potje tennis? Eenmaal de overpeinzingen en twijfels voorbij, is de dertiger maar wat blij dat hij de keuze voor rolstoeltennis heeft durven te maken. „Het is een drempel, maar als je drie jaar thuiszit en ook al eens bijna een jaar op bed hebt gelegen, wil je gewoon weer sporten. Ook al is het in een rolstoel.”

Kusters (35) heeft twee versleten knieën. Ze zijn simpelweg op. Dag en nacht heeft hij botpijn. Bij iedere stap die hij zet, moet hij bijten. In negen jaar tijd onderging hij twintig ingre-

pen. Beter werden zijn knieën er niet van. Vooral het kraakbeen in zijn linker knie zorgt voor een hoop ellende.

„Ik ben stad en land afgereisd en heb heel wat klinieken gezien. Als een dokter me wilde opereren, sprong ik een gat in de lucht. Maar ze kunnen op dit moment niks meer voor me doen. Mijn linker knie zit complex in elkaar, wordt dan gezegd. Ze vinden me nog te jong voor een kunst knie. Een operatie daarvoor kan maar één keer. En als het dan mislukt...”

In 2014 wordt Kusters, die tot die tijd als magazijnmedewerker werkt, geheel afgekeurd. Thuis komen de muren op hem af. Geen wonder, aangezien sport in zijn leven een grote rol speelt. In zijn jeugd tennist hij niet onverdienstelijk en als voetbalpupil schopt Kusters het tot de Gelderse selectie. Zeker vier avonden per week is hij van huis. Totdat het noodlot toeslaat tijdens een voetbalwedstrijd. „Ik was 16 en wilde met links een bal wegschieten. Daarbij brak ik mijn been, net onder de knieschijf. Zo zit je in de Gelderse selectie, zo kun je twee jaar helemaal niks doen.”

Kusters haalt hierna nooit meer zijn oude niveau. Het voetballen is hij niet verleerd, maar zijn lichaam laat hem in de steek. „Ik liet me niet kennen en wilde me graag laten zien op het veld. Maar het ging niet meer. Dan ga je enorm aan jezelf twijfelen.”

De artsen geven hem het laatste zetje om helemaal te stoppen. Als hij blijft voetballen, belandt hij binnen

een jaar in een rolstoel. „Ik wil niet zeggen dat de wereld vergaat bij zo'n boodschap, maar ik wist het even niet meer.”

Na een zoveelste operatie moet de Achterhoekster weer op nul beginnen. In de tien weken revalidatie passeert in een gesprek voor het eerst het woord rolstoelsport. „Staan kwam ik niet verder. Ik kon met een bal gooien en een beetje schieten, maar dat had ik snel gezien. Ik wilde een uitdaging, iets met een spelelement.”

Toch kost het Kusters moeite om zichzelf in een rolstoel te zien. „Dat kwam ook omdat ik me steeds afvroeg wat de buitenwereld daarvan zou vinden. Mensen in Baak zien mij gewoon met de hond wandelen en denken dat het goed met me gaat. Maar dat is niet altijd zo.”

Eenmaal in de rolstoel bij tennisvereniging Beekhuizen in Velp her vindt hij zijn geluk op sportgebied. „De eerste keer was heel onwennig. Al snel had ik blaren op mijn vingers. Ik speelde tegen een jochie van tien,

die niet in een rolstoel zat. Dat gezicht van hem toen ik na het potje zo stond uit de rolstoel. Ik had toen wel even wat uit te leggen.”

Een voetbalcarrière zit er niet meer in, maar Kusters kan het spelletje nog wel ruiken. Hij is teammanager bij De Graafschap onder 13 jaar. De inwoner van Baak is de club, waar hij al 24 jaar een seizoenskaart heeft, dankbaar voor deze kans.

„Er was een periode waarin iemand van de club of een ouder van een speler mij thuis ophaalde en weer terugbracht. Dat vind ik bijzonder. Als teammanager word ik overal bij betrokken en zit ik in de dug-out. Daar haal ik veel plezier uit. Ja, ik ben wel een hele zaterdag of zondag onder de pannen. Moet ik een dag van bijkomen.”

Er waren momenten dat Kusters zijn benen liever kwijt was. Dan zou hij van alle onzekerheden af zijn. Nu hij afleiding heeft, lacht het leven hem weer toe. Al komt hij misschien wel nooit meer aan het werk én bestaat de kans dat hij definitief in een rolstoel terecht komt. „Het vooruitzicht is dat mijn knieën alleen maar slechter worden. Gelukkig haal ik voldoening uit mijn gezin en uit het rolstoeltennis. Ik kijk er altijd naar uit om te gaan trainen.”

Kusters denkt dat rolstoeltennis voor meer geplaagde sporters een uitkomst kan zijn. „Mensen die denken niet meer te kunnen sporten, moeten het eens proberen. Geniet van de dingen die je wél kunt doen.”

Als je drie jaar thuiszit en ook al eens bijna een jaar op bed hebt gelegen, wil je gewoon weer sporten. Ook al is het in een rolstoel

— Roy Kusters